

Sygn. akt II UK 723/15

POSTANOWIENIE

Dnia 21 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z wniosku H. M.
przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych i Administracji w W.
o wysokość emerytury policyjnej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 21 listopada 2016 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczyni od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 9 kwietnia 2014 r., sygn. akt III AUa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
odstępuje od obciążenia skarżącej kosztami postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z 9 kwietnia 2014 r. oddalił apelację
odwołującej się H. M. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z 10 grudnia 2012 r.
oddalającego odwołanie od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego
Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W. z 27 listopada 2009 r.,
którą ponownie ustalono wysokość emerytury policyjnej H. M., określając ją od 1
stycznia 2010 r. na kwotę 1 677,20 zł brutto, oraz z 17 grudnia 2009 r., którą
określono wysokość emerytury po odliczeniu zaliczki na podatek dochodowy i
składki na ubezpieczenie zdrowotne na kwotę 1 580,02 zł netto.

Wyrok Sądu Apelacyjnego odwołująca się zaskarżyła w całości. Zarzucono naruszenie: (-) art. 378 § 1, art. 328 § 2 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. poprzez brak odniesienia się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do wszystkich zarzutów apelacji; (-) art. 2, 10, 31 ust. 3, 32, 45 ust. 1 Konstytucji RP oraz art. 1, 14 i 13 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności i rezolucji Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy nr 1096 z 27 czerwca 1996 r. poprzez ich niezastosowanie; (-) art. 33 ustawy z 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz.U. z 2004 r. Nr 8, poz. 67, ze zm.) poprzez niewłaściwe zastosowanie i akceptację obniżenia z urzędu świadczenia emerytalnego; (-) art. 15b ust. 1 i 2 ww. ustawy poprzez wykładnię tych przepisów w oderwaniu od preambuły ustawy z 23 stycznia 2009 r. o zmianie ww. ustawy (Dz.U. Nr 24, poz. 145).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniono rażącym naruszeniem następujących przepisów: (-) art. 378 § 1, art. 328 § 2 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. poprzez brak odniesienia się sądu drugiej instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do wszystkich zarzutów apelacji, tj. dotyczących treści „otrzymanej z IPN Informacji Nr [x] z dnia 26 czerwca 2009 r.” i „informacji z przebiegu służby” z dnia 26 października 2010 r. kwestionowanych przez skarżącą, braku dostępu do akt osobowych skarżących, nierozpoznania wniosku skarżącej o wydanie kserokopii ww. akt, wyznaczania rozpraw w godzinach porannych w sytuacji gdy 81-letnia obecnie skarżąca, będąca inwalidką I grupy, mieszka w mieście oddalonym o kilkaset kilometrów od siedziby sądu, oraz zarzutów z pkt II-II apelacji; (-) art. 2, 10, 31 ust. 3, 32, 45 ust. 1 Konstytucji RP, a nadto art. 1, 14 i 13 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności i rezolucji Zgromadzenia Parlamentu Rady Europy nr 1096 z 27 czerwca 1996 r. poprzez niezastosowanie ww. przepisów; (-) art. 33 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej,

Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz.U. z 2004 r., Nr 8, poz. 67, ze zm.) poprzez niewłaściwe zastosowanie i akceptację obniżenia z urzędu świadczenia emerytalnego; (-) art. 15b ust. 1 i 2 ww. ustawy poprzez wykładnię tych przepisów w oderwaniu od preambuły ustawy z 23 stycznia 2009 r. o zmianie ww. ustawy (Dz. U. Nr 24, poz. 145).

W odpowiedzi na skargę kasacyjną, organ emerytalno-rentowy wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania oraz o zasądzenie od skarżącej na jego rzecz „kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych za postępowanie apelacyjne”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie (postanowienie SN z 16 maja 2008 r., I UK 16/08, LEX nr 818572). Przesłanki przedsądu są określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., a przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje wtedy, gdy zachodzi choćby jedna z nich. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania winno zatem koncentrować się na wykazaniu istnienia takiej przesłanki, przy czym treść tego uzasadnienia nie może być dowolna, bo konieczne jest oparcie jej na argumentacji jurydycznej (por. postanowienie SN z 1 grudnia 2015 r., I PK 68/15, LEX nr 2021943).

Skarżąca wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej wiąże wyłącznie z okolicznością oczywistej zasadności skargi kasacyjnej ze względu na rażące naruszenie przepisów prawa materialnego i procesowego.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. postanowienia SN: z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z 16 maja 2008 r., I UK 16/08, LEX nr 818572; z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134) wielokrotnie wskazywano, że odwołanie się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) wymaga nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że strona skarżąca musi wykazać, w czym – w jej ocenie –

wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona. Ponadto, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienia SN z 16 maja 2008 r., I UK 16/08; z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, czy postanowienie SN z 1 grudnia 2015 r., I PK 68/15). Tym samym szczególna podstawa przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga samodzielnego (czyli odrębnego od podstaw kasacyjnych) wskazania i wykazania naruszenia konkretnego przepisu prawa (procesowego lub materialnego), które jest oczywiste i bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że objęty skargą wyrok jest wadliwy i dlatego skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania (por. postanowienie SN z 4 lutego 2014 r., II UK 458/13, LEX nr 1644551).

W ocenie Sądu Najwyższego skarżąca nie wykazała oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w przedstawionym wyżej rozumieniu. Do takiego wniosku prowadzi analiza wymienionych we wniosku zarzutów oraz argumentów przedstawionych na ich uzasadnienie.

Po pierwsze, trudno podzielić twierdzenie skarżącej, że w sprawie doszło do rażącego (kwalifikowanego) naruszenia art. 2, 10, 31 ust. 2, 32, 45 ust. 1 Konstytucji RP poprzez ich niezastosowanie, w sytuacji gdy argumentacja skarżącej zmierza do podważenia powszechnie obowiązującego i ostatecznego wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 24 lutego 2010 r. wydanego w sprawie K 6/09, OTK-A-2010//2/15 (por. art. 190 ust. 1 Konstytucji RP).

Z kolei twierdzenie o rażącym naruszeniu art. 1, 14 i 13 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności oraz rezolucji Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy nr 1096 z 27 czerwca 1996 r. poprzez ich niezastosowanie nie uzasadnia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na jej oczywistą zasadność, ponieważ Europejski Trybunał Praw Człowieka decyzją z 14 maja 2013 r. w sprawie A.C. i inni przeciwko Polsce, nr 15189/10, rozstrzygnął o niedopuszczalności skarg wnioskodawców kwestionujących ustawę z 23 stycznia 2009 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu

emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz.U. z 2009 r. Nr 24, poz.145), ze względu na ich oczywistą bezpodstawność (decyzja ETPCz z 14 maja 2013 r., p.139-159).

Nie można również podzielić twierdzenia skarżącej o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej ze względu na naruszenie art. 33 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin. Skarżąca formułując ten zarzut, pomija kompetencję organu emerytalno - rentowego do wystąpienia o informację o przebiegu służby, określoną w art. 13a ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. (dodanym ustawą zmieniającą z 23 stycznia 2009 r.), oraz skutki otrzymania tej informacji przez organ określone w art. 3 ust. 2, 3 ustawy zmieniającej z dnia 23 stycznia 2009 r.

Skarżąca również nie wykazała rażącego naruszenia art. 15b ust. 1 i 2 ustawy z 18 lutego 1994 r. w zw. z treścią preambuły ustawy zmieniającej z 23 stycznia 2009 r. Przedstawiona przez nią analiza preambuły jest wybiórcza, a przy tym pomija jej cel. Celem preambuły jest wskazanie motywów przyjęcia ustawy zmieniającej z 29 stycznia 2009 r. a nie rozstrzygnięcie o zakresie zastosowania art. 15b ust. 1 ustawy z 18 lutego 1994 r.

Skarżąca nie wykazała także kwalifikowanego naruszenia przepisów prawa procesowego, ze względu na które zaskarżony wyrok jest oczywiście wadliwy.

Z tych powodów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.

Uwzględniając przedmiot tej sprawy oraz okoliczności wskazane przez skarżącą w wniosku o nieobciążanie jej kosztami postępowania, na podstawie art. 102 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., odstąpiono od obciążania skarżącej kosztami postępowania kasacyjnego.

